

ή σ.ε. δέν θά κυκλοφορήσει
τὸ ἐρχόμενο δεκαπενθήμερο
λόγω τῶν ἀδειῶν
τῶν τυπεργατῶν.
θὰ κυκλοφορήσει κανονικά
τὴν Παρασκευή 28 Αὐγούστου

ΣΤΟ ΣΥΛΛΑΛΗΤΗΡΙΟ ΤΗΣ 20ης ΙΟΥΛΙΟΥ ΛΑΪΚΗ ΠΟΛΙΤΟΦΥΛΑΚΗ

ΑΠΑΙΤΗΣΕ Ο ΛΑΟΣ

Ἡ συγκέντρωση τῆς 20ῆς Ἰουλίου στὴν πλατεία Ἐλευθερίας ἀποδείχτηκε μιὰ πραγματικά ἀγωνιστική λαϊκή κινητοποίηση παρ' ὅλες τὶς προσπάθειες νὰ κρατηθεῖ μέσα στὰ πλαίσια μιᾶς ἐπετειακῆς συγκέντρωσης. Ἡ ἀπόφαση τοῦ λαοῦ ν' ἀγωνιστεῖ, ἔγινε ἔντονα αἰσθητὴ μέσα ἀπὸ τὴν ἐπίμονη ἀπαίτηση τῆς μᾶζας γιὰ λήψη πρακτικῶν μέτρων γιὰ τὴν ὑλοποίηση ἑνὸς προγράμματος ἀγῶνα ἐνάντια στὸν ἱμπεριαλισμό.

Τὸ βασικὸ νόημα τῆς ἐκμύλης τοῦ Μακάριου εἶναι πῶς μετὰ τὸ τελευταῖο φιάσκο στὴ Βιέννη μπαίνουμε σὲ μιὰ περίοδο ἀγωνιστικῶν τοποθετήσεων. Οἱ προσπάθειες γιὰ ἐξεύρεση ἑνὸς συμβιβασμοῦ μετὰ τὶς εὐλογίες τῶν Ἀμερικανικῶν πιέσεων

τὸν ἀγῶνα, σὰν ἡ μόνη ἐγγύηση ἐνάντια στὴν ἀναδίωξη τοῦ φασισμού, σὰν τὸ μόνο δυνατό μέτρο γιὰ τὴ δημιουργία μιᾶς σοβαρῆς ἀμυνας. Εἶναι ἀδύνατο νὰ ἐφαρμοστοῦν σχέδια ἀγῶνα χωρὶς τὴν δημιουργία λαϊκῆς πολιτοφυλακῆς.

αὐτόματα ὑλοποιεῖται ἡ ἀγωνιστική πορεία. Ἄν δὲν παρτοῦν τὰ ἀναγκαῖα τολμηρὰ μέτρα θὰ ὀδηγηθοῦμε καὶ πάλι σὲ νέους κύκλους διπλωματικῶν παρασκηνίων καὶ νέων ὑποχωρήσεων. Αὐτὴ εἶναι ἡ ὥρα γιὰ τὴν πιὸ ἔντονη λαϊκὴ ἀπαίτηση γιὰ:

νω στόχων θὰ σημάνει καὶ τὴν ἀπαρχὴ μιᾶς σταθερῆς πορείας ἀγῶνα. Δὲν εἶναι νοητὸ νὰ ἀφήνεται ὁ λαὸς ἔξω ἀπὸ κάθε συμμετοχὴ στὴν ἀμυνα ὅπως δὲν εἶναι νοητὸ ν' ἀφήνουμε τὴν οἰκονομία στὰ χέρια μιᾶς τάξης

ποὺ ἀποτελεῖ τὸν πληρεξούσιο τῶν ἱμπεριαλιστικῶν συμφερόντων στὴν Κύπρο. Εἶναι ἀκόμα ἀδύνατο νὰ κερδηθοῦν οἱ Τουρκοκυπριακὲς μᾶζες στὸν ἀγῶνα ἂν δὲν ἀποβάλουμε καὶ τὰ τελευταῖα ἔχνη σωβινιστικῆς τοποθέτησης.

ΟΙ ΑΝΑΚΑΤΑΤΑΞΕΙΣ ΣΤΟ ΧΩΡΟ ΤΗΣ ΔΕΞΙΑΣ

Ἡ πρόσφατη ἀποχώρηση ἑνὸς βουλευτοῦ καὶ ἄλλων στελεχῶν ἀπὸ τὸ Δημοκρατικὸ Κόμμα τοῦ κ. Κυπριανοῦ ξαναφέρνει στὴν ἐπιφάνεια τὸ θέμα τῶν διαμαχῶν μέσα στοὺς κόλπους τῆς δεξιᾶς. Ἡ συγκεκριμένη δήλωση ποὺ ἔκανε ὁ κ. Λ. Ἱεροδιακόπου ὁμῶς μετὰ τὴν ἀποχώρησή του, ὅτι δηλαδή τὸ ΔΗ.ΚΟ. δὲν κατάφερε νὰ γίνῃ κόμμα ἀρχῶν, ἀγγίζει πολὺ ἐξώπτεσα τὸ θέμα γιατί ἐκφράζει ἀπλῶς ἓνα σύμπτωμα ἔξω ἀπὸ τὶς κοινωνικὲς πραγματικότητες τοῦ νησιοῦ.

Ἡ διεργασία τῶν τελευταίων βουλευτικῶν ἐκλογῶν ἦταν ἀποτέλεσμα τοῦ ἀδιεξόδου σὲ ὅποιο ὀδηγήθηκε τὸ Κυπριακὸ μετὰ τὴν ἐπίδραση τῆς συγκεκριμένης πολιτικῆς ποὺ ἀκολουθοῦσε ἡ οἰκονομικὴ ὀλιγαρχία καὶ ἐκφραζόταν ἀπὸ τὸν κ. Κληρίδη. Ἡ συγκεκριμένη πολιτικὴ εἶναι γνωστή: συνίσταται στὴν ὑποχώρηση καὶ ἐξεύρεση μιᾶς λύσης μέσα ἀπὸ τὶς διαδικασίες τῆς δυτικῆς διπλωματίας.

Ἡ δημιουργία τοῦ ΔΗ.ΚΟ. ἀποσκοποῦσε βασικά στὴν ἐκπροσώπηση τῆς δεξιᾶς, ποὺ μέχρι τότε στὴν μεγάλη της πλειοψηφία ἐκπροσωποῦσε ὁ Κληρίδης. Τὸ ΔΗ.ΚΟ. ὅμως, ἀπέτυχε νὰ πείσει τὸ μεγάλο κεφάλαιο νὰ τὸ ἀκολουθήσει καὶ παράμεινε ἓνα συνθετικὸ μικροαστικῶν καὶ μεσαίων στρωμάτων. Ἡ προσπάθεια νὰ πειστοῦν οἱ ἄστοι ν' ἀκολουθήσουν μιὰ πιὸ ἀγωνιστικὴ γραμμὴ, ἔστω καὶ ἐξαρτημένη, ὅπως ἦταν ἐκείνη τοῦ ΔΗ.ΚΟ. ἀποδείχτηκε οὐτοπική.

Μὲ ἀρκετὰ μεγάλη συνειδητοποίηση, ἡ ἀστικὴ τάξη παράμεινε προσηλωμένη στὴ γραμμὴ Κληρίδη, στὴ γραμμὴ δηλαδή ἐκείνη ποὺ ἐκφράζει τὰ ἄμεσα καὶ ἑμμέσα ταξικά της συμφέροντα. Ἐχομε πολλές φορές ἀναλύσει πῶς ἡ οἰκονομικὴ σύνδεση τῆς ντόπιας ὀλιγαρχίας

μετὰ τὸν ἱμπεριαλισμό, καθὼς καὶ ὁ φόβος καὶ ἡ ἀδυναμία ἀντιμετώπισης τοῦ ἐργατικοῦ κινήματος μέσα στὶς διαδικασίες ποὺ θὰ ἔθετε σὲ κίνηση ἓνας μακροχρόνιος ἀντιἱμπεριαλιστικὸς ἀγῶνας, τὴν ὀδήγησε σὲ μιὰ στάση ὑποχωρητικῆς. Συνεπῶς, ἡ πολιτικὴ τοῦ ΔΗ.ΚΟ., δὲν κατάφερε νὰ τὸ καταστήσει τὸν πολιτικὸ φορέα τῆς ἀστικῆς τάξης. Ἀπὸ τὴν ἄλλη ἡ ἐκλογικὴ συνεργασία τοῦ ΔΗ.ΚΟ. μετὰ τὸ ΑΚΕΛ καὶ τὴν ΕΔΕΚ ἔχει φαινομενικὰ τρομάξει τὴ συντριπτικὴ δεξιὰ ποὺ ἀποδύθηκε σὲ ἀνοιχτὸ ἀντικομμουνιστικὸ ἀγῶνα.

Ἡ ἥττα τοῦ Δ. Συναγερμοῦ στὶς βουλευτικὲς ἐκλογὲς δὲν σημαίνει κατ' ἀνάγκη καὶ ἥττα τῆς γραμμῆς τῆς οἰκονομικῆς ὀλιγαρχίας, ποὺ εἶναι ἀκόμα σὲ θέση νὰ ἐπιδρά μέσα ἀπὸ διάφορους φορεῖς. Μιὰ ἄλλη διαπίστωση ποὺ πρέπει νὰ γίνῃ εἶναι πῶς ἡ γραμμὴ τῆς ὑποχώρησης δὲν εἶναι ἀπλῶς ἀπαράδεκτη ἀλλὰ καὶ οὐτοπική. Οἱ μέχρι τώρα ὑποχωρήσεις δείχνουν τὴ ματαιότητά τῆς διαλλαχτικότητος. Ἐχομε τὸ πιὸ πρόσφατο παράδειγμα μετὰ τὴν κάθοδο Κλίφφορντ καὶ τὴν ἀποδοχὴ τῆς διζωνικῆς. Στὴν καλύτερη περίπτωση ἡ γραμμὴ τῶν ὑποχωρήσεων ὀδηγεῖ στὴ μονιμοποίηση καὶ ἀποδο-

ΣΥΝΕΧΕΙΑ
ΣΤΗΝ 8η ΣΕΛΙΔΑ

ἀπέτυχαν ἀφήνοντας ἀνεξίτηλα τὰ σημάδια τῆς τελευταίας «ὀδυνηρᾶς» ὑποχώρησης: τὴν ἀποδοχὴ τῆς διζωνικῆς. Ἀναπόφευκτα ἡ μόνη σωστὴ διέξοδος εἶναι μιὰ σταθερὴ τοποθέτηση σὲ βάση ἀρχῶν καὶ ὄχι στὰ παζαρέματα μετὰ τὴν κλίκα τοῦ Ἰντεντάς.

Ἡ ὀριμότητα ὅμως τοῦ λαοῦ δὲν ἀταμάτα στὴν ἐξαγγελία τοῦ ἀγῶνα: ἡ μᾶζα ἀπάντησε μετὰ τὸ σῆμα «Λαϊκὴ πολιτοφυλακὴ». Ἐνα τέτοιο μέτρο δὲν φαίνεται: πᾶς σὰν μιὰ ρομαντικὴ τοποθέτηση ἀλλὰ σὰν μιὰ βασικὴ προϋπόθεση γιὰ

Ἄλλα συνθήματα ἦταν «Λαὸς ὀπλισμένος, ποτὲ νικημένος» (στὸ ὅποιο γιὰ κάποιον λόγο ἡ ΕΔΟΝ ἀντιπαράθεσε τὸ «Λαὸς ἐνωμένος ποτὲ νικημένος»), «Ἐξω ἡ Ἑλλάδα ἀπὸ τὸ ΝΑΤΟ», «Οἱ Τουρκοκύπριοι εἰν' ἀδελφοί μας», «Ὅχι στὴ Διζωνικὴ» καὶ ἄλλα. Τὰ πιὸ πάνω συνθήματα δείχνουν ὅτι μέσα στὴ συνείδηση τοῦ λαοῦ ἔχει πιά ὀριμώσει ἡ προοπτικὴ τοῦ ἀγῶνα, ἑνὸς μακροχρόνιου ἀγῶνα μᾶζι μετὰ τοὺς Τουρκοκυπρίους ἐνάντια στὴν κατοχὴ καὶ τὴν καταπίεση.

Αὐτὸ δὲν σημαίνει πῶς

- Λαϊκὴ πολιτοφυλακὴ μετὰ δημοκρατικὸ ἔλεγχο.
- Κρατικοποίηση τῶν τραπεζῶν καὶ τῶν βασικῶν μονοπωλίων τοῦ νησιοῦ γιὰ νὰ γίνῃ δυνατός ὁ σχεδιασμὸς τῆς οἰκονομίας καὶ ἡ τοποθέτησή της σὲ σταθερὲς βάσεις.
- Δημιουργία τῶν προϋποθέσεων γιὰ τὴν στήριξη καὶ τοῦ ἀντιἱμπεριαλιστικοῦ ἀνταρτοχικῶν μετατόπου Ἑλληνοκυπρίων καὶ Τουρκοκυπρίων ἐργαζομένων.

Ἡ ἐπιτυχία τῶν πιὸ πᾶ-

Η ΖΩΗ ΣΤΑ ΚΑΤΕΧΟΜΕΝΑ

"Ένα άρθρο του "Αγγλου δημοσιογράφου συν. Κρ. Χίτσιενς γραμμένο ειδικά για την «Σοσιαλιστική Έκφραση»"

Από μία σκοπιά σοσιαλιστική, μία επίσκεψη στην κατεχόμενη από τους Τούρκους ζώνη του νησιού αποτελεί μία πολύπλοκη εμπειρία. Κάποιος μπορεί, για παράδειγμα, να συναντήσει Τουρκοκύπριους δημοσιογράφους, δικηγόρους και κομματικούς ηγέτες, όπως συνέβη με μένα, και να βρει πώς είναι πλήρως αντίθετοι στην αντιδραστική κοινωνική και οικονομική πολιτική του καθεστώτος του Ντενκτάς. Όμως, στις καθημερινές τους συζητήσεις χαρακτηρίζουν άρκετά φυσιολογικά την εισβολή του Άττίλα σαν «ειρηνική επιχείρηση».

Πολλοί άνθρωποι στην ελληνική περιοχή του νησιού θνομάζουν τους Τουρκοκύπριους, αδελφούς τους, και πιστεύουν πως η συμφορά τους έγινε αντικείμενο εκμετάλλευσης από τους επεκτατικούς κύκλους της Άγκυρας. Άν και είμαι ξένος, νομίζω πως αυτή ήταν και η δική μου θέση. Άλλα πρέπει κάποιος να έχει υπόψη του πως πολύ λίγοι Τουρκοκύπριοι έχουν συνείδηση, ή έχουν το δικαίωμα να έχουν

πάρχει, μία αντι-συνειδητική δύναμη ανάμεσα στους Έλληνες.

Ο άναγνώστης πιθανόν να ενδιαφέρεται να μάθει για το τι μπόρεσα να ανακαλύψω στο «Ομόσπονδο Κράτος». Πολλά δεν ήταν εκπληκτικά — για παράδειγμα οι ισχυρισμοί για την ύπαρξη δωροδοκιών στην περίοδο των εκλογών, με τη χρήση των ελληνικών περιουσιών που εγκαταλείφθηκαν ως δολώματος, είναι πολύ γνωστοί. Τέ τι

πως είναι η Διεύθυνση και η Αυστραλία. Είναι ενδιαφέρον να ξέρουμε με τι είδους διαθεσιμότητα μπόρεσαν να ταξιδεύσουν, όμως είναι δύσκολο να τους φέξει κανείς επειδή έχουν φύγει.

Όχι πριν από πολύ καιρό, στην διάρκεια μιας άλλης επίσκεψης που έκανα στον Τουρκικό τομέα, είδα πολλούς από αυτούς τους δύστυχους ανθρώπους να περιμένουν έξω από το ξενοδοχείο Σεράϊ για να πάρουν την αναγκαία δ-

ρους, υπαλλήλους σταθμών θανάτων) που δεν καταλαβαίνουν το κυπριακό νόμισμα δείχνει πως ο έποικισμός έχει γίνει μέρος της δλης εικόνας αλλά έχει αποτύχει στην προώθηση της ανόδου της οικονομίας.

Η αναφορά στον Κουρσάντ και τους έποίκους μάς οδηγεί σ' ένα άλλο βασικό χαρακτηριστικό της ζωής στο Βορρά — την άνοδο της εξτρεμιστικής δεξιάς. Αυτή, βέβαια, υπήρχε πάντοτε, κάτω από την TMT και άλλες δυνάμεις. Άλλα άκουσα πληροφορίες σχετικά με την εισαγωγή από την Τουρκία της νεοφασιστικής επιρροής που αντιπροσωπεύει ο συν)ρχης Τουρκές και το νεολαϊστικό κίνημά του των «Γκρίζων Λύκων». Πολλοί από τους έποίκους προέρχονται ακριβώς από το είδος των εξαθλιωμένων και προκαταλειμμένων ανειδίκευτων εκείνων στραωμάτων που ιστορικά τροφοδότησαν με μέλη το φασισμό. Η εξέλιξη του στην Κύπρο θα είναι κάτι που πρέπει να παρακολουθηθεί με προσοχή. Οι τωρινές ενδείξεις δείχνουν πως ο Κουρσάντ ανήκει σε το αυτό το κίνημα, και πως όρισμένες «κατασκοπήσεις νεολαίας» που φαίνονται άρκετά άθώες αποτελούν στην πραγματικότητα προκάλυμμα για να μολύνεται η νεολαία με ρατσιστικές και εξτρεμιστικές ιδέες.

Είναι, γι' αυτό το λόγο, μέσα στις δύσκολες σημερινές συνθήκες, που οι Τουρκοκύπριοι ελπίζουν σε μία νίκη του Έτζιεβίτ στην Τουρκία. Αυτή η ελπίδα έχει εξαφανιστεί, και ίσως να ήταν όπωσδήποτε μία αδιανόητη. Ήταν όμως μία δημοκρατική αδιανόητη και είναι για το σημερινό. Βέβαια, υπήρχαν ενδείξεις πως ο Έτζιεβίτ θα αντέστρεφε τη διαδικασία του έποικισμού, που είναι η χειρότερη και η πιε επιπλέον πολιτική που ακολουθεί το καθεστώς του Ντενκτάς.

Όσον αφορά την οικονομία, δεν θα προκαλέσει εκπληξη σε πολλούς συντρόφους αν μάθουν πως η κατάσταση είναι πολύ άσχημη. Δεν είναι μόνο η γενική στασιμότητα και η διαφθορά που υπάρχουν αλλά και τα συνεχή παράπονα για τις αυξήσεις στις τιμές και την επανειλημμένη άποτυχία στο να γίνει οποιαδήποτε πρόοδος στις εξαγωγές. Δεδομένης της ευφορίας και της ευημερίας της Βόρειας Κύπρου, το αυτό αποτελεί πραγματική κατηγορία. Μου είπαν πως στην περιοχή της Μόρφου, όπου έχουν μεταφερθεί αγρότες από την Πάφο και τη Λεμεσό, και όπου νομικά κατοχυρωμένοι τίτλοι της γης τώρα διανέμονται (με τον δρον πως η γη δεν θα πωλη-

ΣΥΝΕΧΕΙΑ
ΣΤΗΝ 3η ΣΕΛΙΔΑ

συνείδηση, αυτού του αίσθηματος που υπάρχει ανάμεσα στην Ελληνική άριστερά. Μου έκανε πολύ μεγάλη εντύπωση, διαβάζοντας, μία Τουρκική προπαγανδιστική μπροσούρα στο γραφείο του κ. Ντενκτάς, ο τρόπος με τον οποίο η μπροσούρα παράθετε λόγους Έλλήνων σοσιαλιστών σαν τεκμήριο της κακής μεταχείρισης των Τουρκοκυπρίων από τους Έλληνες δεξιούς πριν από το 1974. Δεν φαίνονταν να αντιλαμβάνονται πως υπονόμειαν τη δική τους θέση και έμμεσα παραδέχονταν πως ο-

είναι λιγότερο γνωστό είναι το ότι σε πολλούς Τούρκους μετανάστες που παρκορήθηκαν μ' αυτό τον τρόπο, αναφέρθηκε μετά πως τελικά δεν κατέχουν τον τίτλο της γης ή του σπιτιού (που πήραν). Οι ίδιοι οι Τουρκοκύπριοι ποτέ, βέβαια, δεν ρωτήθηκαν αν συμφωνούν με την άφιξη σχεδόν 20 χιλιάδων έποίκων, και είναι απογοητευτικό για κάποιον που ακούει από άριστα πληροφορημένη πηγή, πως, ίσως σχεδόν 7.000 Τουρκοκύπριοι εγκατάλειψαν για πάντα το νησί, για να πάνε σε μέρη τόσο διαφορετικά δ-

δεικ εξέδου. Ο «Υπουργός Νεολαίας και Πολιτισμού», κ. Φικρέτ Κουρσάντ, τους είχε αποκηρύξει σαν προδότες, ενώ η εφημερίδα Χαλίλ Σεσί είχαν απαντήσει ότι, αντίθετα, ήταν άνθρωποι που ξέφευγαν από την εκμετάλλευση.

Μπορούμε ν' αναμένουμε πως τούτου του είδους οι διαμάχες θα γίνουν πιο συχνές, καθώς η ζωή του μέσου ανθρώπου γίνεται συνεχώς πιο δύσκολη. Οι τιμές στο Βορρά είναι εξαιρετικά φθιές και οι έλλείψεις προϊόντων είναι πια κοινότητα. Επίσης το γεγονός ότι έχω προσέξει τόσα πολλά πρόσωπα (σερβιτό-

ΕΜΕΙΣ ΚΑΙ ΟΙ ΑΛΛΟΙ

ΕΝΤΕΛΩΣ ΤΥΧΑΙΟ...

Πλυμήρισε από πάνω και συνθήματα η πλατεία ελευθερίας στις 20 του Ιούλη Κόκκινα, Πράσινα και γαλαζοαίματα. Ωστόσο η πλατεία είναι αρκετά ευρύχωρη για τρεις φορές περισσότερα πάνω που θα μπορούσαν να τοποθετηθούν σε τέτοια διάταξη ώστε να μην κρύβεται το ένα πίσω από το άλλο.

Επειδή όμως δεν είμαι καθόλου κακόπιστος ερμηνεύω σαν εντελώς τυχαίο το γεγονός ότι σε κάποια στιγμή όλα τα πάνω της ΕΔΕΝ και της ΕΔΕΚ κρύφτηκαν ακριβώς πίσω από τα πάνω της ΕΔΟΝ και του ΑΚΕΛ.

Και κάτι άλλο. Γιατί τόσο άγριο πάθος και τόση ένταση στις φάτσες μερικών για να φωνάχτει το σύνθημα «ΔΙΕΘΝΗΣ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ»; Μήπως για να μην ακουστεί κάποιο άλλο σύνθημα;

ΟΧΙ ΣΤΗ ΔΙΖΩΝΙΚΗ

Ούτε το ΡΙΚ, ούτε οι εφημερίδες ούτε και οι φιλότιμες προσπάθειες της ΕΔΟΝ κατάφεραν να εξαφανίσουν την κραυγή «ΟΧΙ ΣΤΗ ΔΙΖΩΝΙΚΗ» γιατί ο λαός αγκάλιασε το σύνθημα. Και η κραυγή μετατράπηκε σε θωρεία που κτύπησε κατακέφαλα, όσους μάταια προσπαθούν να περάσουν την πολιτική της υποχώρησης μέσα στις μάξες.

ΦΤΑΙΕΙ Ο ΚΑΥΣΩΝΑΣ

Τελικά ακόμα μια ελπιδοφόρα αυτοπία αφαιρέθηκε από την επιχειρηματολογία των αστών. Οι Τούρκοι θα κατοικήσουν την Αμμόχωστο, και μερικοί έμειναν με το στόμα ανοικτό ενώ οι Κυπριακές εφημερίδες ορύνονται σε ρυθμό άκρατου αντιτουρκισμού.

Στο κάτω-κάτω η Άγκυρα και οι πράκτορές της στα κατεχόμενα δεν κάνουν τίποτα χειρότερο από ότι έκαναν στις 20 του Ιούλη ή στις 15 Αυγούστου του 1974, και τίποτα περισσότερο από το να μας ρίχνουν κατάμουτρα και το τελευταίο τους διαπραγματευτικό τρύνκ αφού πέτυχαν αυτό που ήθελαν.

Αυτό που δεν καταλαβαίνει το στενό μου κεφάλι είναι γιατί δεν σήκωσαν την παραμικρή φωνή διαμαρτυρίας, οι Κυπριακές εφημερίδες, όταν η Ελληνοκυπριακή πλευρά παρέδιδε και μάλιστα «επί χάρτου» στην Άγκυρα το 20% της Κυπριακής γης.

Μπορεί να φταίει ο καύσωνας, ή ίσως είναι μερικά πράγματα που φαίνεται πως πρέπει να είσαι πολύ έξυπνος για να τα καταλάβεις.

Το Καρφί

ΕΚΦΡΑΣΗ

Η ΚΡΙΣΗ ΣΤΟ ΔΗ.ΚΟ..

Η ΑΠΟΧΩΡΗΣΗ του κ. Ίεροδιακόνου και οι φι-
μες για παραίτηση του κ. Κυπριανού από την θέση
του Προέδρου της Βουλής και αντικατάστασή του
από τον κ. Τάσο Παπαδόπουλο δεν αποτελούν ά-
πλως μια έσωκομματική κρίση στο ΔΗ.ΚΟ. Άντανα-
κλούν τη βαθειά κρίση που μαστίζει την αποκαλού-
μενη «μετριοπαθή δεξιά». Σε περιόδους ήρεμίας
μπορούν ν' αναπτυχθούν μέσα στο σύστημα φιλε-
λεύθεροι, δημοκρατικοί σχηματισμοί της δεξιάς.
Με τα πρώτα όμως σημάδια μιας επερχόμενης κρί-
σης ή άστικη τάξη που ανέχεται ή ακόμη υποστή-
ριζε τους φιλελεύθερους πολιτικούς τους εγκατα-
λείπει για να συνταχτεί με τους πραγματικούς της
έκπροσώπους, τη συντηρητική ή ακόμη και τη φα-
σιστική δεξιά. Οι φιλελεύθεροι πολιτικοί παύουν να
έκπροσωπούν την τάξη που προσπαθούν να εξυ-
πηρετήσουν και χάνουν την δύναμή τους.

ΝΕΟΚΥΠΡΙΑΚΟΣ ΚΑΙ «ΦΙΛΕΛΛΗΝΙΚΗ» ΥΣΤΕΡΙΑ

ΣΤΗΝ περασμένη έκδοση σε σχόλιο της Σ.Ε.
τονίσαμε πως ο αγώνας του Νεοκυπριακού για ά-
ντικατάσταση της ελληνικής σημαίας με την Κυ-
πριακή μεταθέτει το πρόβλημα από την ουσία του
και απλώς αντικαθιστά μια άστική φιλοσοφία με μια
άλλη. Όσοι ούτως ή άλλως αν δεν τονίζαμε
πως οι επιθέσεις εναντίον του Νεοκυπριακού που
έντείνονται την τελευταία περίοδο αποτελούν ί-
σως πολύ πιο επικίνδυνα συμπτώματα. Η εύκολια
με την οποία εκτοξεύονται επιθέσεις για «άνθελλη-
νισμό» θυμίζει την προπραξικοπηματική περίοδο
όπου οι πράκτορες της χούντας χαρακτήριζαν κά-
θε απλό δημοκράτη «άθέλληνα» για να προετοι-
σουν το ψυχολογικό κλίμα για το πραξικόπημα.

Η ΚΛΗΣΗ ΕΦΕΔΡΩΝ ΚΑΙ ΤΑ ΜΕΡΟΚΑΜΑΤΑ

ΠΟΛΛΟΙ νέοι καλούνται τώρα για ολιγοήμερη
εφεδρεία στην Έθνική Φρουρά. Πολύ σωστά η
ΠΕΟ ζήτησε να πληρώνονται τα μεροκάματα των
εργαζομένων εφέδρων από τους εργοδότες τους.
Είναι αδιανόητο να επιβαρύνονται αποκλειστικά οι
εργαζόμενοι για την υπηρεσία τους. Είναι καιρός
να μπει κάποιο τέλος τουλάχιστο σε τέτοιες χον-
τροκομμένες διακρίσεις.

ΟΙ ΜΙΣΘΟΙ ΤΩΝ ΣΤΡΑΤΙΩΤΩΝ

ΕΚΤΟΣ από τους εφέδρους οι στρατευμένοι
νέοι γίνονται επίσης θύματα μιας ακόμα πιο κατά-
φωρης αδικίας. Για περισσότερο από δυο χρόνια
αναγκάζονται να επιδιώσουν με το εξευτελιστικό
έπιδόμα των 4% λιρών τον μήνα. Και αν η οικογέ-
νειά τους μπορεί, έστω και με πολλές δυσκολίες
να τους επιχορηγήσει με κάτι, έχει καλά. Όμως
πολλοί νέοι αναγκάστηκαν να δουλέψουν από παι-
διά όχι μόνο για να ζήσουν οι ίδιοι αλλά ακόμα
και να βοηθήσουν τις οικογένειές τους. Γι' αυτούς
τους νέους η στρατιωτική θητεία γίνεται ατμία δει-
νών. Η Κυβέρνηση έχει υποχρέωση απέναντί τους
να εκπληρώσει την δίκαιη απαίτησή τους για αύξη-
ση του επιδόματος.

ΔΙΑΒΑΖΕΤΕ

ΚΑΙ

ΔΙΑΔΙΔΕΤΕ

ΤΗΝ ΣΟΣ. ΕΚΦΡΑΣΗ

Η ΜΥΘΟΛΟΓΙΑ ΤΟΥ ΑΜΙΝ

... βεβαία οι ιμπεριαλιστές, θα προτιμούσαν
ένα πιο βιτρίνατο αντιπρόσωπο.

Ο άστικός τύπος το τελευταίο καιρό προβάλλει
συνέχεια τον Άμιν το φασίστα διχτάτορα της Ουγκάν-
τας. Συνέχεια διαβάζουμε για τις δηλώσεις του και
τις ενέργειές του. Οι έρωτικές του επιδόσεις είναι άν-
τικείμενο συζήτησης σ' όλα τα μικροαστικά σαλόνια.

Οι ειδήσεις δίνονται με ένα ευτρόπελο χα-
ριεντιζόμενο τρόπο έτσι, που η κριτική για το καθε-
στώς της Ουγκάντα να μη γίνεται. Οι αναγνώστες του
άστικού τύπου σπάζουν πλάκα με τα «κατορθώματα»
του ρωμάλου, σεξομανή, άλλοπρόσαλλου, τρελλού, πα-
ράξενου, μυθομανή, σχιζοφρενή κ.λ.π. Άμιν.

Πίσω από αυτή τη παρου-
σίαση του Άμιν αποκρύβεται
το καθεστώς της Ουγκάντα,
τι συμβαίνει σ' αυτή τη χώ-
ρα. Αποκρύβεται το γεγονός
ότι στην Ουγκάντα υπάρχει
ένα από τα πιο συγγά φασι-
στικά καθεστώτα της γης, ότι
κάθε κίνηση Προοδευτική ύψι-
σταται αληθινό πογκρόμ, ότι
η καταπίεση της εργατικής
τάξης είναι συνεχώς, ότι κά-
θε κίνηση για απεργία
και συνδικαλισμό χτυπιέται ά-
νελέτητα με δολοφονίες και
δασανιστήρια.

Ο άστικός τύπος δεν γρά-
φει καθόλου γι' αυτά, τα απο-
κρύβει με το να παρουσιάζει
τα «κατορθώματα» του Άμιν
επιφανειακά και ξώπεστα. Πα-
ράλληλα υπάρχει μια προσπά-
θεια να παρουσιαστεί ο Ά-
μιν σαν αντιιμπεριαλιστής. Κι
αυτό προσπαθούν να δικαιολο-
γήσουν φέρνοντας σαν από-
δειξη μερικές δηλώσεις του
Άμιν, και τη συμπεριφορά
του απέναντι στους ξένους που
βρίσκονται στην Ουγκάντα.

Όμως ένας αν είναι αντιιμ-
περιαλιστής ή όχι καθορίζεται
από τον αγώνα που κάνει εν-
άντια στην οικονομική και
πολιτική εξάρτηση της χώρας
του από τον ιμπεριαλισμό.
Και στην Ουγκάντα το Άγ-
γλικό και Άμερικάνικο κε-
φάλαιο δραγιάζει. Ο λαός της
Ουγκάντα είναι κάτω από την
επιμετάληση του Άγγλοαμε-
ρικάνικου κεφαλαίου.

Ο ίδιος ο Άμιν διηγήκε πρα-
ξικοπηματικά στην εξουσία με
την βοήθεια των Άγγλων δι-
ταν ή προηγουμένη κυβέρνηση
της Ουγκάντα προσπάθη-
σε να επιβάλει μερικές κρατι-
κοποιήσεις που χτυπούσαν τα
άγγλικά συμφέροντα.

Πριν από λίγο καιρό δη-
μοσιεύτηκε μια φωτογραφία
όπου ο Άμιν πάνω σε ένα
φορτίο περιφερόταν από τέσ-
σερεις Άγγλους που τους ά-
νάγκασε να το χάνουν αυτό.
Επιφανειακά αυτό παρουσιάζ-
στηκε σαν μια διάσταση του
Άμιν με τον Άγγλόφιλο ιμπε-
ριαλισμό. Όμως όπως αναφέ-
ραμε πιο πάνω διάσταση με
τον ιμπεριαλισμό είναι ή άπε-
λευθέρωση από την οικονομι-
κή και πολιτική του κυριαρ-
χία. Κι αν καταπίεσε ο Ά-
μιν 4 Άγγλους στην Ουγκάν-
τα ο Άγγλικός ιμπεριαλισμός
καταπίεζε εκατομμύρια Άγ-
γλους εργάτες στην Αγγλία.
Ο Άμιν και ο ιμπεριαλισμός
δεν έχουν τίποτε να μοιρά-
σουν.

Αυτό φυσικά δεν σημαίνει
ότι οι Άγγλοι δεν φάχνουν
για ένα καλύτερο ανδρείκελο
των συμφερόντων τους στην
Ουγκάντα. Κι ότι δεν προ-
σπαθούν να αλλάξουν τον Ά-
μιν με ένα βιτρίνατο αντιπρό-
σωπο.

Αλλά περιμένουν την
γλοι να τις διατηρήσουν με
νόμους και θεσμούς και στα
πλαίσια της καπιταλιστικής ά-
νάπτυξης που έχει τώρα η
Ουγκάντα. Έτσι στην Ουγ-

κάντα ο Άμιν στηρίζει τη
κατάλληλη στιγμή γιατί φο-
βούνται μήπως στη προσπά-
θειά τους για να το ρίξουν
κάτω δημιουργηθούν ανεξέ-
λεχτες εξελίξεις.

Η μόνη λύση για την
κοινωνική πολιτική και
οικονομική απελευθέρωση
της Ουγκάντα είναι ή έρ-
γατική τάξη της χώρας έ-
ξω από τις διαφορές των
φυλών να βρει τη τακτική
της ενόπια ενάντια στα
ντόπια και στα ξένα άφεν-
τικά της.

ΣΑΒΒΑΣ ΠΑΥΛΟΥ

Η ΖΩΗ ΣΤΑ ΚΑΤΕΧΟΜΕΝΑ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ
ΑΠΟ ΤΗ 2α ΣΕΛΙΔΑ

θεϊ), οι νέοι ιδιοκτήτες ξερ-
ρίζουν τα έσπεριδοειδή,
καίουν τους κήπους και προ-
σπαθούν να φυτέψουν αμπέ-
λια. Δεν έχει γίνει ακόμα
σωστή ανάληψη του έδάφους
και του νερού, και οι πλη-
ροφοριodότες μου δεν έχουν
καμιά αμφιβολία πως ή προ-
σπάθεια θα αποτύχει. Όμως
με τι κόστος!!

Ο τουρκικός στρατός θρί-
σκεται παντού, αν και είναι
δύσκολο να μάθει κανείς τις
απόψεις των απλών κατοίκων.
Σε μια περίπτωση ανακάλυ-
ψα πως ένας Τουρκοκύπριος
αγρότης, που έπαιρνε ενοίκιο
για την στρατοπέδευση της
Έθνικής Φρουράς στο χωρά-
φι του, τώρα δεν παίρνει τί-
ποτε από τον Τουρκικό στρα-
τό (για την ίδια περίπτωση)
με το πρόσχημα ότι «τώρα
ανήκει σε μας». Άλλα πα-
ραδείγματα απογοήτευσης
μπορούν να αναφερθούν ξα-
νά.

Την ώρα που γράφεται το-
το το άρθρο, είναι πιθανό πως
οι Τούρκοι θα κάνουν το τε-
λικό δόγμα για να κατοική-
σουν την Αρμενία και να
καταστήσουν σαφές σ' όλο το
κόσμο πως α) δεν ενδιαφέ-
ρονται για μια λύση και β)
πως ο Ετζιεβίτ σαν μεταρ-
ρυθμιστής δεν αποτελεί μια
δράση έλπίδα. Σε μια τέ-
τοια περίπτωση, ή πρωτοδου-
λία θα παράσει περισσότερο
άμεσα στην άριστη αντίπο-
λίτευση στην ίδια την Τουρ-
κία, όσο αδύνατη και δια-
ρεμένη κι αν είναι.

Η διεθνής κατάσταση δεν
ενοεί την Κυπριακή Άρι-
στερά. Αν και ή κυβέρνηση
Καραμανλή δεν είναι τόσο δη-
μοφιλής ούτε παρουσιάζει τό-
ση αυτοπεποίθηση, όση στο
παρελθόν, είναι ακόμα ισχυ-
ρή. Έτσι είναι και ή δια-
φωμιστική και δίαιτη Τουρκι-
κή Δεξιά. Η κατάσταση στην
Παλαιστίνη και το Λίβανο
είναι τόσο γνωστή που δεν
χρειάζεται να ξαναφερτεί.
Η διαίρεση του αραβικού κό-
σμου δε νείναι απλώς λόγια,
αλλά γίνεται ολοένα και πιο
πολύ πραγματικότητα. Κάτω
απ' αυτές τις συνθήκες, ή έμ-
φάνιση μιας ισχυρής Τουρκο-
κυπριακής αντιπολίτευσης δεν
είναι αδύνατη, αλλά εξαιρετι-

κά δύσκολη και απαιτεί τε-
ράστιο θάρρος. Σαν σοσιαλι-
στής από το εξωτερικό, με
τους φίλους μου στην ΕΔΕΚ
και ΕΔΕΝ, έχω κάποτε την
εγτύπωση πως το σύνθημα
για μακροχρόνιο αγώνα χρη-
σιμοποιείται με την έννοια
του «δραχυρόνιου αγώνα»
γιατί ακούεται τόσο αγωνιστι-
κά και σταθερά. Στην πρα-
γματικότητα ο μακροχρόνιος
αγώνας σημαίνει ακριβώς το
τί λέει. Δεν έχω την πρόθε-
ση να συμβουλευσω τους Κυ-
πρίους πως ν' αγωνιστούν,
αλλά σ' ένα σημείο αισθάνο-
μαι πως μπορώ να προσφέ-
ρω μια εισήγηση. Κάθε φο-
ρά που επιτρέπεται στη Δε-
ξιά και τα σωβινιστικά στοι-
χεία ανάμεσα στους Έλλη-
νες να μιλούν για τους Τούρ-
κους σαν να πρόκειται για
τυχαίους κατοίκους της Κύ-
πρου, που εμφανίζονται λιγώ-
τερο από ανθρώπινα χαρα-
κτηριστικά, ο μηχανισμός
της προπαγάνδας του Ντεν-
κιάς χαμογελά και κιννοποι-
είται. Ο διεθνισμός δεν είναι
απλώς μια άρχή για τους σο-
σιαλιστές, αλλά ένα αναγ-
κατο μέρος της καθημερινής
πολιτικής πρακτικής. Μόνο
με το αυτό τον τρόπο είναι δυ-
νατό να δουν οι Τούρκοι κά-
τι πέρα από την παρούσα
σωβινιστική και μιλιταριστι-
κή ήγηση, και να δρούν τρό-
πους για ν' αντιταχθούν ενάν-
τια στα πολλά δεινά και ά-
πάτες που ύφιστανται, και
που έχω προσπαθήσει να πε-
ριγράψω.

Δεν χρειάζεται ν' αναφερ-
τεί πως, αν ή Κύπρος φανε-
ί ν' αδυνατίζει την άμυνά της
ή τη συμπαράστασή της, τό-
τε ή Τουρκική ήγηση θα
αισθανθεί ισχυρή και αρκετά
θαρραλέα για να άγνοεί την
αντιπολίτευση και να προσπα-
θήσει να προωθήσει τα έπε-
χτατικά της σχέδια. Η δου-
λειά των σοσιαλιστών, και για
τις δυο πλευρές, είναι, λοιπόν,
το να ενισχυθεί ή διεθني-
στική πολιτική και να προα-
σπισθεί ή ανεξαρτησία της
Κύπρου ενάντια σ' όλες τις
μορφές επιδρομής και ενάντια
σε κάθε επιδρομέα. Χρησι-
μοποιώντας τα λόγια του με-
γάλου Ιταλού επαναστάτη
Αντόνιο Γκράμι: «απαισιο-
δοξία της σκέψης: αίσιοδοξία
της θέλησης».

η εξέλιξη του εργατικού κινήματος και συγχρονα προβλήματα του σοσιαλισμού

Η ΔΕΥΤΕΡΗ ΔΙΕΘΝΗΣ

Στις περασμένες δύο εκδόσεις μιλήσαμε για την ίδρυση και το πρόγραμμα της Πρώτης Διεθνούς. Είδαμε τις διάφορες ιδεολογίες και ρεύματα που έδρασαν μέσα της. Επίσης αναφερθήκαμε στον ρόλο που έπαιξε ο Μάρξ και στην τακτική που ακολούθησε.

Μετά από την διάλυση της Πρώτης Διεθνούς το 1872, (που όφειλόταν στην διάσπαση του Γαλλικού εργατικού κινήματος, μετά από την Κομμούνα του Παρισιού και στη σύγκρουση μεταξύ αναρχισμού και Μαρξισμού γύρω από το θέμα της εργατικής σοσιαλιστικής σκέψης και του σοσιαλιστικού κινήματος μεταφέρθηκε από το Λονδίνο και Παρίσι στην Γερμανία. Στην Γερμανία, την πιο ισχυρή διοικητική χώρα της Ευρώπης, το σοσιαλιστικό κίνημα ταυτίστηκε με τις θεωρίες του Μάρξ και του Έγκελς και μέχρι το 1914 η Γερμανία ήταν το κέντρο του Ευρωπαϊκού κινήματος και της σοσιαλιστικής σκέψης.

Στη Γαλλία το εργατικό κίνημα ήταν κάπως πιο διασπασμένο από την Γερμανία αλλά και εδώ ένα πολύ μεγάλο μέρος του κινήματος ταυτιζόταν με την οικονομική και πολιτική θεωρία του Μάρξ. Στην Αγγλία, κανένα σημαντικό μέρος του εργατικού κινήματος και καμιά σοσιαλιστική οργάνωση δεν είχε υιοθετήσει τις βασικές αρχές του Μαρξισμού. Υπήρχε στην Αγγλία ένα σχετικά μεγάλο και οργανωμένο συνδικαλιστικό κίνημα, αλλά αυτό κυριαρχόταν από μεταρρυθμιστικές τάσεις και ιδεολογικά ήταν σχεδόν ανύπαρκτο. Ιδεολογικά ή πιο σημαντική οργάνωση στην Αγγλία ήταν των φαρισαίων σοσιαλιστών: μία ομάδα διανοούμενων, επηρεασμένων κάπως από τον Μάρξ αλλά και από πολλούς άλλους — Αγγλούς φιλελεύθερους φιλόσοφους, μέχρι και το Νί-

τσε. Δεν υποστήριζαν την οικονομική θεωρία του Μάρξ ούτε την μαρξιστική έννοια της ταξικής σύγκρουσης. Έβλεπαν την υιοθέτηση του σοσιαλισμού, όχι μέσα από τις σταδιακές κοινοβουλευτικές μεταρρυθμίσεις. Αυτές θα προέρχονταν όχι, άμεσα από τις εργατικές οργανώσεις αλλά από την ίδια την δημοσία υπηρεσία στην οποία είχαν διεισδύσει αρκετοί φαρισαίοι. Οι θεωρίες αυτές αποτέλεσαν την ιδεολογική βάση πάνω στην οποία δημιουργήθηκε, στις αρχές του 20ού αιώνα το Αγγλικό Εργατικό Κόμμα. Οι φαρισαίοι ποτέ δεν είχαν επιρροή μέσα στην Αγγλική Εργατική τάξη.

Το τρίτο σημαντικό σοσιαλιστικό κίνημα, που υπήρχε στην Ευρώπη, μεταξύ 1889—1914 μαζί με τον Γερμανο-Γαλλικό σοσιαλισμό και τον Αγγλικό φαρισαισμό (και εξαιρώντας εδώ το Ρωσικό κίνημα), ήταν ο αναρχοσυνδικαλισμός, που είχε ρίζες στην Γαλλία, Βέλγιο, Ισπανία και Ιταλία. Ο αναρχισμός, μετά από το 1890, επηρεασμένος τώρα από ώριμες αλλά και βασικές Μαρξιστικές έννοιες στράφηκε προς το διοικητικό προλεταριάτο. Ο αναρχοσυνδικαλισμός, στην κλασική του μορφή, όπως την διαμόρφωσε ο Πελουτιέρ, ήταν ενάντια στο συγκεντρωτικό οργανωμένο πολιτικό εργατικό κόμμα και το συγκεντρωτικό εργατικό σοσιαλιστικό κράτος. Την ανάπτυξη του καπιταλιστικού συστήματος την βλέπανε μέσα από απεργίες και βίαιη επανάσταση. Το νέο σύστη-

μα εξουσίας ήταν όμοιοπο-
διακό, βασισμένο πάνω σε
τοπικές εργατικές οργανώ-
σεις, χωρίς κεντρική εξου-
σία.

Η ΔΕΥΤΕΡΗ ΔΙΕΘΝΗ

Η Πρώτη Διεθνής ιδρύθηκε από Άγγλους και Γάλλους συνδικαλιστές που έψαχναν αθόρυβα, μπορούμε να πούμε, για τη δημιουργία μιας συνεργασίας μεταξύ τους. Η Δεύτερη Διεθνής το 1889 ήταν μία πιο συνειδητή προσπάθεια: αυτή τη φορά μεταξύ Γάλλων και Γερμανών σοσιαλιστών, που ανήκουν στα πιο ιδεολογικά και οργανωτικά ανεπτυγμένα κινήματα της Ευρώπης, για συμφιλίωση μεταξύ των δύο εργατικών αυτών κινήματων. Στην περίοδο αυτή, μετά από τον Γαλλο-Γερμανικό πόλεμο του 1871, που ήταν μία κακή εμπειρία για την ενότητα του Ευρωπαϊκού κινήματος, πολλοί σοσιαλιστές, μεταξύ τους ο Μάρξ και ο Έγκελς (που πρόβλεψαν τον Πρώτο Παγκόσμιο Πόλεμο), έβλεπαν μία πολύ πιο σοβαρή σύγκρουση μεταξύ των ιμπεριαλιστικών δυνάμεων της Ευρώπης. Έτσι η Δεύτερη Διεθνής ήταν και μία συγκεκριμένη προσπάθεια να δώσει λύση στο πρόβλημα που υπάρχει με την αντιμετώπιση και δράση μεταξύ των διαφόρων εθνικών κινήματων. Επίσης του Γαλλικού και Γερμανικού.

Τα κόμματα και οργανώσεις, που συμμετέχουν στην Δεύτερη Διεθνή, ήταν από όλες τις χώρες της Ευρώπης και στο πρώτο συνέδριο συγκροτήθηκαν σχεδόν όμοιων ή οικονομική ανάλυση του «Κεφαλαίου» και η πολιτική

θεωρία του «Κομμουνιστικού Μανιφέστου». Το μεγαλύτερο και πιο ισχυρό κόμμα ήταν το Γερμανικό Σοσιαλδημοκρατικό Κόμμα (πρέπει να σημειωθεί πως ο όρος σοσιαλδημοκρατικό, τότε δεν είχε ακόμα την ίδια έννοια που δίνεται σήμερα). Το κόμμα αυτό είχε καθαρά μαρξιστικές αρχές και μετά από το θάνατο του Μάρξ, το 1883, ο Έγκελς αφιέρωσε πολύ από το χρόνο του σ' αυτό. Υποστηριζόταν σχεδόν από όλη την Εργατική τάξη της Γερμανίας και τα συνδικάτα και είχε και κάποια κοινοβουλευτική δύναμη. Ήταν όμως τότε ένα από τα πρώτα μαζικά οργανωμένα σοσιαλιστικά κόμματα της Ευρώπης. Ήγέτης και θεωρητικός του κόμματος ήταν ο Κάρλ Κάουτσκι (1854—1938).

Το κόμμα όμως αυτό και η ηγεσία του, θα δώσει κυριολεκτικά πρόδοσαν το Ευρωπαϊκό Εργατικό κίνημα. Κατά τον Λένιν, γράφοντας μετά την διάσπαση της Δεύτερης Διεθνούς το 1914, η χρεωκοπία της Δεύτερας Διεθνούς οφείλεται στον άστικο χαρακτήρα της ηγεσίας του κόμματος και όχι μόνο σε κακή διερμηνεία της Μαρξιστικής θεωρίας που υποτίθεται υποστήριζε.

Στα 25 χρόνια της ζωής της Δεύτερης Διεθνούς υπήρχαν δύο βασικές τάσεις που στην αρχή φαινόταν απλώς σαν διαφωνίες τακτικής. Το πρώτο συνέδριο είχε δεχτεί τη θεωρία πως η κοινωνία χωριζόταν σε αντιμαχόμενες τάξεις και πως αυτές οι αντιθέσεις διευθυνόταν προς μία βίαιη αναμέτρηση μεταξύ της εργατικής και της αστικής τάξης, επίσης στις χώρες που είχαν απόλυτα μοναρχικά συστήματα. Ο Μάρξ είχε αναφέρει την Αυτότρο-Ούγγαρη, Αυτοκρα-

τορία και τη Ρωσία σ' αυτό το θέμα για τον τρόπο της κατάληψης της εξουσίας από την εργατική τάξη. Οι Ρώσοι σοσιαλιστές, Πολωνοί και Ισπανοί προετοιμαζόταν για μία βίαιη, μη κοινοβουλευτική αναμέτρηση με την άρχουσα τάξη. Ο Κάουτσκι και ο Άντλερ του Αυστριακού Σοσιαλιστικού κόμματος είχαν σαν άμεσο σκοπό την δημιουργία ενός δημοκρατικού κοινοβουλευτικού συστήματος στις χώρες τους. Η ηγεσία του Γερμανικού Σοσιαλιστικού Κόμματος σε πολλές περιπτώσεις εμπόδιζε τη χρήση μαζικών απεργιών και διαδηλώσεων ταραχών. Η σημασία των πολιτικών απεργιών το 1905 στη Ρωσία που επηρέασε πάρα πολλούς σοσιαλιστές στην Ευρώπη δεν άλλαξε καθόλου αυτή την τακτική του Γερμανικού κόμματος, που συνέχισε να χρησιμοποιεί την μαρξιστική θεωρία για να δικαιολογήσει τη θέση του. Η διαφωνία του Γερμανικού και Αυστριακού κόμματος με πολλά από τα άλλα κόμματα επομένως πήρε και την μορφή μιας τεράστιας ιδεολογικής διαφωνίας μέσα στην Δεύτερη Διεθνή. Το Ευρωπαϊκό σοσιαλιστικό κίνημα χωρίστηκε μεταξύ της επαναστατικής σοσιαλιστικής τάσης και της μεταρρυθμιστικής σοσιαλιστικής τάσης. Όταν το 1914 διαλύθηκε η Δεύτερη Διεθνής καταστράφηκε τελείως η συνεργασία μεταξύ αυτών των δύο τάσεων που είχε αρχίσει από την Πρώτη Διεθνή.

Τυπικά η διάλυση ήρθε τον Αύγουστο του 1914 όταν το Γερμανικό Σοσιαλδημοκρατικό κόμμα φημίσε τις πολεμικές πιστώσεις της Γερμανίας στη βουλή και έδειξε ξεκάθαρα τον εθνικιστικό χαρακτήρα της ηγεσίας του. Ακολούθησαν και οι Γάλλοι και Άγγλοι σοσιαλιστές δίνοντας την υποστήριξη τους στις άστικές κυβερνήσεις τους που πολεμούσαν με την άρχουσα τάξη της Γερμανίας για το πως θα μοίραζαν τους πλουτοπαραγωγικούς πόρους των υπανάπτυκτων χωρών μεταξύ τους.

Η Δεύτερη Διεθνής απέτυχε πλήρως στους σκοπούς για τους οποίους είχε αρχικά είχε ιδρυθεί. Όχι μόνο δεν εμπόδιζε τον Πρώτο Παγκόσμιο Πόλεμο αλλά ούτε καν κατάφερε να ενωθεί εναντίον του.

Ο Λένιν λίγο μετά το 1914 προσπάθησε να αναζωογονήσει τη Δεύτερη Διεθνή με μόνο τα επαναστατικά κόμματα της και αποτέλεσμα ήταν το 1919, μετά από την Ρωσική επανάσταση, η ίδρυση της Τρίτης ή Κομμουνιστικής Διεθνούς. Για αυτή θα μιλήσουμε στην επόμενη έκδοση.

ΚΑΘΕ ΔΕΚΑΠΕΝΤΕ

ΤΟ ΠΑΔΗΚ: ΝΕΑ ΕΦΕΔΡΕΙΑ

Μεγάλες ανακατατάξεις φαίνεται να γίνονται στο χώρο της δεξιάς και ιδιαίτερα μέσα στο ΔΗ.ΚΟ, στο οποίο το ΠΑΔΗΚ και άλλοι γνωστοί παράγοντες κατάφεραν να στήσουν... φράξια. Οι γνωστοί τουτοι παράγοντες κατάφεραν μάλιστα να ελέγχουν και ένα αρκετά μεγάλο αριθμό Βουλευτών που «κρυφά», λέγεται, μπήκαν μέσα στο συνδυασμό του ΔΗ.ΚΟ. Μερικοί απ' αυτούς παίρνουν ελεύθερα μέρος στα συνέδρια του ΠΑΔΗΚ, όπου φιγουράρουν στην πρώτη σειρά των καρέκλων σε κάθε φωτογραφία.

Με άλλα λόγια, δηλαδή, ο κόσμος ψήφισε το Γιάννη που δεν ήταν ο Γιάννης, αλλά ο Κώστας. Βέβαια, όσον άσεται κι αν φαίνεται η όλη ιστορία, θα πρέπει να υπάρχουν λόγοι για όλα αυτά.

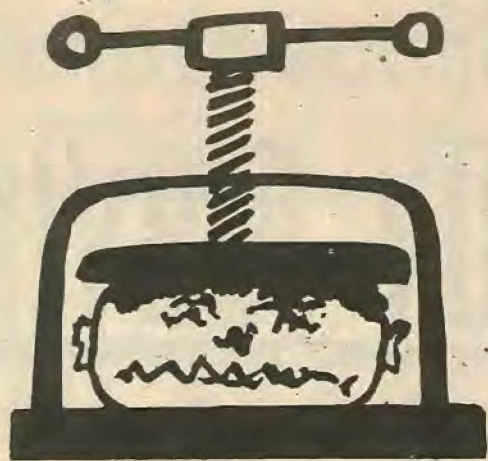
Οι άστοι χρειάζονται εφεδρείες. Όταν δεν τους εξυπηρετούν πια οι χουντικοί, θγάζουν τους δημοκράτες και τους πατριώτες από το συρτάρι, καμιά φορά εκεί που δεν το περιμένεις, για να τους πλάσουν στον κόσμο.

Έτσι απότομα τα ελληνοχριστιανικά ιδεώδη μοι-

νουν σε δεύτερο πλάνο και, θγαίνει μπροστά η δημοκρατία, η αντίσταση κ.τ.λ. Τα παίρνει τότε στα σοβαρά ο Νεοκυριακός και διάφοροι άλλοι μικροαστοί και προχωρούν ακάθεκτοι με κυριακές σημαίες. Αλλά δεν σταματά εδώ η ιστορία. Όταν γίνει κάτι τέτοιο, θγαίνουν πάλι μπροστά τα ελληνοχριστιανικά ιδεώδη, έτσι για να κρατιούνται δυο πόρτες ανοιχτές και να ναι η δεξιά πάντα μέσα...

Η στήλη αυτή δεν γνωρίζει τί πρόκειται να γίνει με το ΠΑΔΗΚ, το ΔΗ.ΚΟ. κτλ. Φαίνεται, όμως, πως όσο η δεξιά δεν μπορεί με τις διζωνικές, τους χάρτες, το Φεστιβάλ Λευκωσίας κτλ., να λύσει το Κυπριακό θα εξακολουθήσει να διασπάζεται και να χρειάζεται εφεδρείες. Κι όταν τα πράγματα γίνουν σκούρα, τότε πάλι, κάποια ΕΟΚΑ Β, Γ, ή Γκρίζοι Λύκοι — δεν έχει σημασία το όνομα θα ξανάλθει για να μας φέρει την ένωση διπλή τούτη τη φορά, όπως ακριβώς μπορεί να την φανταστεί κανείς κάτω από τις παρούσες συνθήκες.

Ο ΕΚΦΡΑΣΤΙΚΟΣ

ΜΑΘΗΤΙΚΟΙ ΑΓΩΝΕΣ

1ο ΠΑΓΚΥΠΡΙΟ ΣΥΝΕΔΡΙΟ ΤΗΣ Ν. Δ. ΛΟΪΖΟΥ ΤΟ ΚΑΤΑΣΤΑΤΙΚΟ

Πριν αρχίσουμε να εκθέτουμε τα διάφορα άρθρα του καταστατικού της μαθητικής νεολαίας, θα ήταν καλύτερα να εξηγήσουμε τι ρόλο παίζει το καταστατικό σε μια οργάνωση.

Με το καταστατικό καθορίζονται: α) Ο χαρακτήρας, οι στόχοι και οι επιδιώξεις μιας οργάνωσης. β) Η οργανωτική συγκρότηση και λειτουργία. γ) Δικαιώματα και υποχρεώσεις των μελών. δ) Οι οικονομικοί πόροι μιας οργάνωσης και ε) Ειδικές διατάξεις.

Σε αυτό το άρθρο θα ασχοληθούμε με το πρώτο μέρος του καταστατικού δηλ. «Ο χαρακτήρας, οι στόχοι και οι επιδιώξεις» της οργάνωσης. Αυτό το κεφάλαιο είναι και το κυριότερο διότι βάσει αυτού μπορεί να κρίνει κανείς αν συμφωνεί ή όχι με τις βασικές αρχές της οργάνωσης μας.

ΧΑΡΑΚΤΗΡΑΣ, ΣΤΟΧΟΙ, ΕΠΙΔΙΩΞΕΙΣ της Δ.Ν.Δ.Α.

1. Η Δημοκρατική Νεολαία Δύ

ρου Λοΐζου (Δ.Ν.Δ.Α.) είναι μαθητική οργάνωση που αγωνίζεται στην πρώτη γραμμή για την επίλυση των μαθητικών προβλημάτων και τη σωστή συμμετοχή των μαθητών στον γενικότερο αγώνα του Κυπριακού λαού για εθνική και κοινωνική απελευθέρωση.

2. Η Δ.Ν.Δ.Α. πιστεύει πως οι μαθητές πρέπει να αγωνιστούν για την κατάκτηση του δικαιώματος να συμμετέχουν στις αποφάσεις που τους αφορούν και όχι να

γίνονται παθητικοί δέχτες μιας συντηρητικής μόρφωσης που λίγο λαμβάνει υπ' όψη τις πραγματικές τους ανάγκες σαν ανθρώπων.

3. Η Δ.Ν.Δ.Α. αγωνίζεται

για την προώθηση του ελεύθερου μαθητικού συνδικαλισμού σαν προϋπόθεση για

την σωστή διεξαγωγή του αγώνα των μαθητών.

4. Η Δ.Ν.Δ.Α. θεωρεί το σημερινό εκπαιδευτικό πρόγραμμα μη ικανοποιητικό και αγωνίζεται για τη βελ-

τις ή Δ.Ν.Δ.Α. οργανώνεται μέσα στα σχολεία, εκδίδει διαφωτιστικό υλικό, διοργανώνει εκδηλώσεις και επιδιώκει την συνεργασία όλων όσων συμφωνούν με τους στόχους της.

Μέσα από αυτές τις δυσκολίες συνθήκες που περνά ο τόπος σήμερα, η Δ.Ν.Δ.Α. καλείται να δώσει δυναμική και αποφασιστική παρουσία μέσα στον πλατύ μαθητικό κόσμο.

Η Δ.Ν.Δ.Α. μέσα από αυτό το χάος της παραπλάνησης του μαθητόκοσμου διακηρύττει πως θα σταθεί ακλόνητη και αμετάθετη στους στόχους της.

Ακριβώς δε η πραγματοποίηση του 1ου παγκυπρίου συνεδρίου της αποτελεί μια τρανή και έμπρακτη απόδειξη για όσους αμφιβάλλουν.

5. Για να πετύχει τους στόχους

ΓΡΑΜΜΑΤΑ-ΤΕΧΝΕΣ

ΛΕΥΚΙΟΥ ΖΑΦΕΙΡΙΟΥ

«ΣΧΕΔΟΝ ΜΗΔΙΖΟΝΤΕΣ»

(απόσπασμα από τα προλεγόμενα του Μεσεβρινού στην ποιητική συλλογή «Σχεδόν μηδίζοντες» του Λεύκιου Ζαφειρίου, που κυκλοφορεί στα «Τετράδια του Ρήγα»)

Η ποιητική συλλογή «Σχεδόν μηδίζοντες» του Λεύκιου Ζαφειρίου είναι από τα λογοτεχνικά έργα που εντάσσονται πλήρως στις αρχές και στους σκοπούς της εκδοτικής-μας προσπάθειας. Είναι βασικά ποίηση αφιερωμένη στην υπόθεση του ανθρώπου και μορφοποιείται στα πλαίσια της σημερινής πραγματικότητας με κέντρο το δράμα της Κύπρου. Γνήσιος διαστός του μαρτυρικού αφτού νησιού, ο Λεύκιος Ζαφειρίου ζει την τραγωδία του τόπου με την άγρυπνη συνείδηση του πνευματικού δημιουργού, που δεν αμφιβάλλει, ότι στις κρίσιμες στιγμές της ιστορίας των λαών η τέχνη, και προπαντός η τέχνη του λόγου, πάθει να αποτελεί πηγή αμέριμνης αισθητικής απόλαυσης, ζώνεται τ' άρματα και τρέχει στη μάχη.

Η ποίηση είναι ένας κήπος γεμάτος πουλιά, τραγουδάει τον έρωτα το Μιχάλη την Άννα.

Η ποίηση είναι το σπίτι που χωράει μέσα όλο τον κόσμο. Μα όταν η ελευθερία χάνεται η ποίηση γίνεται σπασί και τουφέκι.

(Η ποίηση).

Το λιγότερο ποίημα, που το διαβάζουμε επικεφαλής της πρώτης συλλογής του ποιητή («Ποιήματα, Λεωκωσία 1976»), γίνεται σύμβολο πίστης και γνώμονας πορείας. Ο Λεύκιος Ζαφειρίου είναι από τους νέους ποιητές που με τα πρώτα κιόλας δημιουργήματα τους βρίσκονται κατάμεστος στον ταραγμένο χώρο του σύγχρονου προβληματισμού. Δέχτης εξαιρετικά εδαισθητός, ψηλαφίζει ανήσυχος το σκοτεινό πρόσωπο της εποχής-μας, πολεμώντας να εντοπίσει τις πληγές-του, να ανακαλύψει τις ορατές και αόρατες δυνάμεις που την διαμορφώνουν και την παραμορφώνουν. Μέσα στον χαοτικό κόσμο της τεχνοκρατικής τυραννίας επίμονα χνιχνέει το δραστήριο

δίχτυ και τις πολύπλοκες μορφές της αλλοίωσης, που υπονομεύουν τη ζωή-μας και τις καταγγέλλει:

Σε ξεχάσαμε Κλέαρχε πώς να βρούμε τρόπο να σου γράψουμε.

Άλλωστε δεν μας μένει και καιρός, χιλιάδες ηλεκτρικοί γλόμποι μας τυφλώνουν που να σε θυμηθούμε τις Κυριακές με γήπεδα κατάνεστα.

(Στον Κλέαρχο, 1)

Την παραμορφωτική ενέργεια της τυραννίας τη βλέπει με διάβγεια παντού. Η Αθήνα (όπου ο Ποιητής σπούδασε στα χρόνια της στρατιωτικής διχτατορίας) κατάντησε

ξεχαρδαλωμένη κιθάρα ξεθεωμένη πόρνη στην άκρη της Ασίας στραπατσασμένο όνειρο ενώ η Λεωκωσία ασύναχη μνήμη φονικού

στην άκρη της Μεσόγειος, χασμουριέται πλάι σε μια διαφήμιση Κόκα-κόλα (είναι τα λόγια-του) και γλυστράει κι άλλο γκρεμο από γκρεμο σ' άλλο γκρεμο. (Λεωκωσία, 1977)

Το θέαμα της ασκήμιας, του ηθικού ραχιτισμού και της προδοσίας σωρέθει μέσα του δόνη, αηδία και οργή. Τόν κυριέει ο φόβος, στη σκέψη, μήπως τα ιδανικά και η πίστη λυγίσουν, ζωσμένα καθώς είναι ασφυκτικά από τις δυνάμεις του κακού. Όμως την ίδια στιγμή βρίσκει τη λύτρωση στην ανάγκη να μιλήσει. Γνωρίζει το χρέος-του. Και στρατεύεται στον ασίγηστο αγώνα του ανθρώπου να σώσει την ανθρωπιά-του και την ελευθερία-του.

Ο αγώνας αφτός αποχτά συγκεκριμένο περιεχόμενο και στόχο καθώς φυσιολογικά συνταφίζεται με την σημερινή αγώνα του Κυπριακού λαού. Στο κέντρο της ποιητικής εργασίας του Ζαφειρίου διακρίνουμε την καταταμωμένη γεμάτη αγωνία μορφή της πατρίδας. Ο Ποιητής καίγεται από τη λαχτάρα να της συμπαρασταθεί με την τέχνη-του, να δώσει έκφραση στον πόνο-της, να φωνάξει το άδικο που τη χτύπησε. Είναι όλος δοσμένος στο χρέος αφτό. Ιποφέρει μαζί-της, απογοητεύεται, ελπίζει και πολεμά μαζί-της. Η ανάσα-της και η ανάσα-του δεν ξεχωρίζουν. Όχι μόνο γιατί συμβαίνει να είναι γέννημα και θρόμμα της Κύπρου, παρα και γιατί στην «περίπτωση» της αγα-

πημένης πατρίδας βλέπει καθαρά τη μοίρα και τα πάθη των αδικημένων λαών.

Φυσικά, σε τέτοιες ακραίες στιγμές η Μούσα δε γνοιάζεται για τα εκφραστικά στοιχεία. Δεν έχει καιρο για πολυτέλειες. Γίνεται φωνή γυμνή, κάποτε κοφτερή κραυγή, ζητώντας να ξεσκεπάσει, να πείσει. Μα ίσα-ίσα εδώ παραμονέθει ο κίνδυνος να προδώσει τον εαυτό-της. Και εδώ ακριβώς δοκιμάζεται ο αληθινός τεχνίτης. Γιατί το έργο-του εξαρτιέται από την επιτυχία-του να μεταδώσει το μήνυμα, χωρίς να προδώσει αφτό που ο Άγγελος Σικελιανός ονόμασε α : σ θ η τ : κ ή α φ τ ο ν ο μ ί α, η μόνη που μετουσιώνει την ιδέα και το αίσθημα σε έργο τέχνης.

Η λύρα του Ζαφειρίου μάχεται συνειδητά, να μην προδώσει την επιταγή αφτή. Ο φυσικός, αφτιασίδωτος λόγος και η καθαρότητα της φωνής-του συγκροτούνται σε απλούς, λιτούς στίχους, που μεταδίδουν ανεμπόδιστα το νόημα και τον ποιητικό κραδασμό. Είναι αλήθεια, ότι ο κλονισμός που δοκίμασε ο Ποιητής στην πρώτη επαφή-του με την αποκρουστική πραγματικότητα δεν του επέτρεψε να πετύχει πέρα για πέρα την ισοροπία ανάμεσα περιεχόμενο και μορφή. Αφτό φαίνεται περισσότερο στην προηγούμενη συλλογή, ενώ στη νεότερη η ποιητική ύλη παρουσιάζεται πιο συγκροτημένη και με στερεότερη εκφραστική ενότητα.

ΜΕΣΕΒΡΙΝΟΣ

Προσπάθεια υποχώρησης στο Μεσανατολικό ΟΙ ΣΥΓΚΡΟΥΣΕΙΣ ΑΙΓΥΠΤΟΥ-ΛΙΒΥΗΣ

Η επίθεση των στρατευμάτων της Αιγύπτου έναντι της Λιβύης που έγινε αυτές τις μέρες είναι ένα γεγονός ή πολιτική σημασία του οποίου θρίσκειται σε άμεση εξάρτηση με το πολιτικό στίγμα του Μεσανατολικού προβλήματος σήμερα.

Η πολιτική εικόνα στο γενικό κώτερο της πλάνα μέσα στο χώρο της Μ. Ανατολής παρουσιάζει σήμερα από την μια τον ιμπεριαλισμό να επιδιώκει μια πολιτική ύφεσης την οποία ζητά να εκμεταλλευτεί για να δώσει από ένα νέο ώθη στην ρυθμική εκμετάλλευση των πλουτοπαραγωγικών πόρων της περιοχής και από την άλλη να πλήξει και

ΤΟΥ Α. ΣΦΗΚΑ

ρια τις δυνάμεις της αλλαγής και της επανάστασης που έχουν κύριο φορέα έκφρασή τους το Μέτωπο για την Απελευθέρωση της Παλαιστίνης. Στην προσπάθειά τους οι ιμπεριαλιστές στράφηκαν στην αναζήτηση συμμάχων μεταξύ εκείνων των Αραβικών καθεστώτων που είναι υποχρεωμένα — χάριν της επιβίωσής τους να εμποδίσουν τις προοδευτικές διεργασίες που προκα-

λεί η Παλαιστινιακή Έπανάσταση μέσα στις μάζες πάνω στις οποίες κυριαρχούν και καταπιέζουν.

Οι αντιθέσεις επομένως που υπάρχουν μέσα στον Αραβικό κόσμο στην πολιτική αντιμετώπιση της Παλαιστινιακής Έπανάστασης γίνεται αιτία προστριβών μεταξύ τους που ούτε και αυτό ακόμα το φαινόμενο του άναμεταξύ τους πολέμου δεν μπορεί να αποκλείσει.

Η Αίγυπτος από καιρό επιχείρησε μια απότομη στροφή προς τη Δύση και εγκαινίασε μια έντελως δική της πολιτική με το Ισραήλ ύστερα από Αμερικανική μεσολάβηση και μάλιστα κατά τρόπο που έδωσε επιχειρήματα στον Σαντάτ να παρουσιάσει στον Αίγυπτιακό λαό αυτή την εξέλιξη σαν μια νίκη.

Τα βαθύτερα αίτια αυτής της στροφής φαίνεται ότι δεν έγιναν από την αρχή φανερά στον Αίγυ-

πτιακό λαό. Ξεκαθάρισαν όμως σε βαθμό που άνησχε την έξοσά μετά που εγκαινιάστηκε και προωθήθηκε το δεύτερο σκέλος Παλαιστινιων μέσα στο Λίβανο.

Τα γεγονότα του Λιβάνου άφησαν να προβάλλει μπροστά στα μάτια κάθε προοδευτικού Αραβία ο βαθμός της ενοχής κάθε ξεχωριστής Αραβικής χώρας και

και προσπάθησε να εκμεταλλευτεί όλες τις σχέσεις και τις δυνατότητές του για να την στηρίξει.

Μ' αυτή την πολιτική του άφησε ακόμα περισσότερο εκτεθειμένους όλους εκείνους που είτε άμεσα είτε έμμεσα κτυπούσαν το Παλαιστινιακό κίνημα με

διο που έπρεπε να λείψει.

Πολλά Αραβικά καθεστώτα, και ιδιαίτερα εκείνα που είχαν ιδιαίτερους λόγους, άρχισαν να αντιλαμβάνονται ότι κάθε σύγκρισή τους μαζί του τους άφησε εκτεθειμένα στην κριτική της πλειοψηφίας των μαζών που στέκονται σε απόλυτη συμπαράσταση και αλληλεγγύη με τους Παλαιστινίους.

Κάτω από αυτό το πρίσμα, η διαταγή της επίθεσης έναντι της Λιβύης φαίνεται ότι ήταν επιβεβλημένη από την άμεση ανάγκη απομάκρυνσης του Καντάφι και αντικατάστασής του με ένα καθεστώς διατεθειμένο να ακολουθήσει μια πολιτική προσαρμοσμένη στην τακτική της Αιγύπτου πάνω στο Μεσανατολικό πρόβλημα.

Οι συγκρούσεις όμως που άρχισαν γι' αυτό το λόγο στα σύνορα των δυο χωρών όχι μόνο δεν κατάφεραν να πλήξουν τον στόχο τους αλλά αντίθετα άφησαν εκτεθειμένο τον εμπνευστή τους.

Αυτό σημαίνει ότι η τακτική που ακολούθησε ο Σαντάτ όχι μόνο δεν μπορεί να διχάσει τους Αραβες αλλά αντίθετα δάξει τις βάσεις της διάσπασης των αντιδραστικών καθεστώτων μέσω στον Αραβικό χώρο.

έδωσαν το μέτρο για διαλεκτική εκτίμηση των εξελίξεων.

Ο Καντάφι ανέλαβε όλο σχεδόν το βάρος της οικονομικής ενίσχυσης της Παλαιστινιακής Έπανάστασης, στάθηκε δίπλα της

στόχο την αποδυνάμωση, τον πλήρη έλεγχο και την ποδηγέτησή του. Πέρα από αυτό έστησε μπροστά σε κάθε ενδεχόμενη τάση συμβιβασμού ένα φράγμα που ήταν δύσκολο να ξεπεραστεί και στένεψε ακόμα περισσότερο τα περιθώρια που υπήρχαν για τακτικούς υποχωρήσεις. Η ίδια επομένως η πολιτική του τον μετέτρεψε σε ένα εμπό-

Οι ανακαταταξεις στο χώρο της δεξιάς

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛΙΔΑΣ

χή της διχοτόμησης. Είναι γι' αυτό το λόγο, που βασικά, παρουσιάζονται όλες αυτές οι διαμάχες στους κόλπους της δεξιάς: προέρχονται βασικά από την αδυναμία της άστικης τάξης να λύσει το κυπριακό.

Σε συνάρτηση με τα πιο πάνω πρέπει να λεχθεί πως ο Δ. Συναγερμός σαν πολιτικός φορέας της άρχουσας τάξης αντιμετωπίζει δυσκολίες. Εκτός από το γεγονός ότι ταυτίστηκε με τις υποχωρήσεις, η συνεργασία του με τους χουντικούς ζημιώνει το γόητρό του μέσα στις μάζες. Γιατί δεν πρέπει να παραγνωρίζεται το γεγονός ότι και τα κόμματα της άρχουσας τάξης χρειάζονται τη λαϊκή υποστήριξη.

Η αδυναμία της άρχουσας τάξης να οδηγήσει το Κυπριακό σε κάποια λύση, μαζί με τη μερική χρεωκοπία του Δ. Σ. δημιουργεί για τη δεξιά την αναγκαιότητα εξερεύνησης εφεδρειών. Η νέα εφεδρεία περιστρέφεται γύρω από την κίνηση του ΠΑΔΗΚ και του κ. Τάσου Παπαδόπουλου. Άρκετοι βουλευτές του ΔΗ.ΚΟ πρόσκεινται επίσης στο ΠΑΔΗΚ στο ΠΑΔΗΚ και τον Παπαδόπουλο, καθώς και σε γνωστό παράγοντα της αγροτικής οικονομικής ζωής. Βέβαια η κίνηση αυτή δεν διαθέτει ακόμη το απαιτούμενο κύρος μέσα στις μάζες για να μπορεί να αποκλείσει την ήγηση της δεξιάς. Προσπαθεί να παρουσιάσει κάποια διαφοροποίηση από τη γραμμή του Δ. Σ., προβάλλοντας κατά καιρούς συνθήματα υπέρ της δημοκρα-

τίας, του αγώνα κ.τ.λ., ενώ ταυτόχρονα προσέχει να μην έλθει σε σύγκρουση με τον ιμπεριαλισμό και τα συμφέροντα της άστικης τάξης. Σε ποιο βαθμό θα μπορέσει η κίνηση αυτή να αποτελέσει την πολιτική ήγηση της άστικης τάξης είναι ακόμα άγνωστο.

Εκείνο που φαίνεται πιθανώτερο — μέσα στα πλαίσια της υποχώρης πάλης για τη διαδοχή του Μακαρίου που φαίνεται να έχει εκδηλωθεί τελευταία μέσα στους κόλπους της δεξιάς — είναι το να αποτελέσει η γύρω από τον Παπαδόπουλο κίνηση το νέο σχήμα της δεξιάς που θα πάρει την υποστήριξη του ΑΚΕΛ στην προσπάθειά του για δημιουργία ενός κοινού μετώπου.

Δεδομένης, δηλαδή, της πολιτικής του ΑΚΕΛ για συνεργασία με δεξιά σχήματα, η κίνηση του κ. Παπαδόπουλου και του ΠΑΔΗΚ μπορεί να προσφερθεί για μια τέτοια εξέλιξη. Ένα τέτοιο γεγονός θα είναι ένας προσωρινός συμβιβασμός της άστικης τάξης με το εργατικό κίνημα.

Μια τέτοια εξέλιξη δεν μπορεί να είναι παρά προσωρινή, γιατί το σχήμα που θα δημιουργηθεί θα είναι εξαιρετικά ασταθές. Θα φορτωθεί τον πονοκέφαλο της λύσης του Κυπριακού, τα διάφορα κοινωνικά προβλήματα, ενώ θα δέχεται ταυτόχρονα τα βέλη μιας άκροδεξιάς κατάστασης. Κάτω από τέτοιες συνθήκες, το έδαφος θα είναι πρόσφορο για την δημιουργία φασιστικών τάσεων οι οποίες θα εκκολάπτονται μέσα από την παράταση του άδιεξόδου.

Και πιθανώτατα θα προετοιμαστεί ο δρόμος για μια διχτατορία της δεξιάς με τη μία ή την άλλη μορφή.

Η πιο πάνω ανάλυση παραγνωρίζει, βέβαια, μια σημαντική πτυχή του όλου θέματος, το ρόλο δηλαδή των εξωτερικών παραγόντων που πιθανόν να έχουν σοβαρή επίδραση. Δεν είναι γνωστό αν ο ιμπεριαλισμός θα ενοήσει τη δημιουργία ενός τέτοιου μετώπου, με την πεποίθηση ή την ελπίδα πως θα εκμεταλλευτεί την ανικανότητά του για επίλυση των προβλημάτων, για να μπορέσει μετά να προωθήσει στην αρχή μια άκροδεξιά κατάσταση.

Όπως, όμως και να έχει το πράγμα, μέσα στην σημερινή αντικειμενική διαδικασία του ταξικού αγώνα, και δεδομένων της αποτελέσματος του Κυπριακού, η δεξιά χρειάζεται μια νέα εφεδρεία. Και τούτη είναι η κίνηση γύρω από το ΠΑΔΗΚ και τον Τάσο.

Η εργατική τάξη και οι προοδευτικές δυνάμεις του νησιού δεν πρέπει να ξεγελαστούν από τα νέα σχήματα που σύντομα θα δημιουργηθούν. Ο ποσοστός της άστικης τάξης που ούτως ή άλλως έχει ταξική και όχι εθνικιστική ή ελκυστική χροιά είναι να επιδιώκουν τη λύση του Κυπριακού προβλήματος που ούτως ή άλλως είναι ο μόνος δρόμος.

αγοραζετε
τη
σοσιαλιστική
εκφραση

σοσιαλιστική
εκφραση

ΣΥΝΔΡΟΜΕΣ

Έσωτερικό 24 φύλλα 2000 μίλς
Έξωτερικό 24 φύλλα 2500 μίλς
Τιμή φύλλου 50 μίλς.
Οι επιταγές στο λογαριασμό
4572 Λαϊκή Τράπεζα Κύπρου
Λευκωσία.

Η Σοσιαλιστική "Εκφραση" θα διατίθεται στα Γραφεία της Σοσιαλιστικής Νεολαίας ΕΔΕΝ Κωνσταντίνου Παλαιολόγου 23 Λευκωσία ή για συνδρομές Τ.Κ. 1064 Λευκωσία.